

K ČEMU VE SKUTEČNOSTI SLOUŽÍ „AUTORSKÁ PRÁVA“. KORPORATIVNĚ- MAFIÁNSKY SYSTÉM PŘISVOJOVÁNÍ SI VÝDOBYTKŮ KULTURY - TOP INFO!!!

- CZ24 News | 19. září 2021

Na internetu se objevil odkaz na následující patent z 3. září 2020, v němž lidi zaujalo několik údajů.

<https://patentimages.storage.googleapis.com/61/a3/0d/3d91325d909386/US20200279585A1.pdf>

(54) SYSTEM AND METHOD FOR TESTING FOR COVID – 19

(71) Applicant : Richard A. Rothschild , London (GB)

(72) Inventor : Richard A. Rothschild , London (GB)

(60) Provisional application No. 62 / 240,783 , filed on Oct. 13 , 2015

Rozvinula se diskuse, zda to je či není důležité (pokud to tedy není úplný fake, což není pro účely článku důležité, jde o samotný princip). Fakticky se zřejmě jedná o IT řešení komunikace a sběru biometriky, přičemž dosti obyčejné, obecné povahy. Dovolím si citovat jednoho z účastníků diskuse: *To je obsah patentu z r. 2019. A patentová přihláška z r. 2020 je totéž plus kapesní oximetr připojený přes bluetooth (aby to nebylo úplně totéž, jako ten první patent, ale velmi chabé z hlediska "originality") a Covid tam přidali evidentně jenom konjunkturně, protože když je někde slovo Covid, má to více pozornosti a potenciálně více peněz. Přihláška vůbec nepopisuje nic specifického pro určení covidu z dynamiky pohybů (jak by taky mohla...).*

Jinak je ten patent naprosto absurdní. Je to něco jako skica GUI mobilní aplikace a velmi strohý popis základní funkcionality, tedy specifikace požadavků na IT řešení. Takové "patenty" dnes a denně dostávají jako zadání desítky, stovky IT firem od svých zákazníků. Co je na tom zvláštní je jedině to, že někdo jako Rothschild si může dovolit něco takového patentovat (ve smyslu, že mu to rovnou nezamítnou, což by udělali komukoliv jinému snad s výjimkou IBM a Intelu, možná Googlu a Facebooku ; inu Rothschild...). Je to kontrola (zamezení) konkurence, pokud by si někdo troufl přijít na trh s vlastním systémem dynamické biometriky. Proto je to schéma architektury taky tak neskutečně obecné (propojit všechno se vším...).

Jediné, s čím zde nesouhlasím, je to, že slovo Covid je tam konjunkturní, protože mám za to, že je klíčové s ohledem na vyřazení kohokoliv, kdo by nějak nevhodně s využitím daného, **velice zešířoka pojatého IT nástroje** křížil „plány a realizaci dynamiky vývoje situace okolo koronaviru“. Kdo by se chtěl soudit s Rothschildem, že? To jméno asociuje pytel prachů a smečku právníků...

A v této souvislosti bych zde ráda uvedla úryvek z knihy vnitřního prediktoru SSSR s názvem Ford a Stalin: O tom, jak žít lidsky z roku 2002. Myslím, že by to mnohým lidem mohlo trochu otevřít oči, aby si uvědomili, že takový patent je výborný prostředek k řízení společnosti, přistupuje-li se k tomu plánovitě a s rozmachem. Snad vás zaujme, že Ford bojoval také s obecně nastaveným patentem. Takže to není vůbec nic nového, jen se to od té doby ještě více vybrousilo a má to velice široký dopad a důsledky, které si málokdo uvědomuje. Ono je totiž nutné se na to dívat z hlediska řízení a z toho

úhlu pohledu, že v současné koncepci ti nahoře bojují o to, aby ty dole udrželi dole a sami nespadli z horních pater, tj. v žádném případě jim nejde o to, aby se společnost rozvíjela tak, že by se většině žilo stále lépe. A zde již úryvek z dané knihy:

Ve světě je vytvářen globální systém řízení přerozdělování informací - tj. ještě jeden systém mafiánské nadvlády nad společnostmi - na základě právní úpravy o „autorských právech a právech s nimi souvisejících“. Monopolně vysoká solventnost jedněch a chudoba druhých zajišťovaná organizovanou korporativní lichvou a burzovními spekulacemi umožňuje:

- napřed uzákonit institut „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ pod záminkou ochrany zájmů autorů a jejich finančního zajištění z příjmů pramenících z využívání jejich tvorby;
- následně tato právní úprava a praxe jejího uplatňování umožňuje vykupovat autorská práva na umělecká díla, vynálezy, vědecko-technické i jiné informace;
- a ve třetí etapě je vytvářen systém, který umožňuje řídit přístup k takto korporativně-mafiánsky přisvojeným výtěžkům kultury a tím pádem – *řídit směřování rozvoje kultury na základě šíření jedněch informací a pronásledování šířitelů jiných informací pod záminkou porušování „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících.*

A to vůbec není náš výmysl. S účinkem tohoto systému se střetnul již H. Ford, když u soudu musel dokazovat své právo vyrábět automobily navzdory patentu vydaného na jméno jakéhosi George Seldena. Henry Ford o tom píše následující:

«Naše cesta byla celkem trnitá. Postup naší práce byl zpomalen grandiózním soudním procesem, který byl zahájen proti naší Společnosti[1] s cílem donutit ji připojit se k syndikátu automobilových továrníků, kteří se mylně domnívali, že je automobilový trh omezený, a je proto nutné tuto výrobu monopolizovat. Jednalo se o známý soudní spor ve věci Seldenova patentu. Náklady na soudní výdaje dosahovaly někdy pro nás velmi citelných částek. A sám Selden, který nedávno zemřel, měl s tímto soudním sporem málo společného, neboť byl veden trustem, který měl díky tomuto patentu v plánu získat monopol. Podstata té situace byla následující:

Georg Selden si už v roce 1879 podal žádost o vydání patentu na vynález charakterizovaný následujícími slovy: „výroba jednoduché, pevné a levné silniční lokomotivy s malou hmotností, lehce řiditelné a dostatečně výkonné, aby dokázala zdolávat střední stoupání“.

Tato žádost byla podle zákona zaregistrována na patentovém úřadě a bylo jí přiděleno vstupní číslo, než byl v roce 1895 na jejím základě vydán patent.

V roce 1879, když byla podávána původní žádost, nikdo ještě neměl představu o automobilu, v okamžiku vydání patentu byly samohybné kočáry již dávno realitou.

Mnozí technici, včetně mě, kteří se po mnoho let zabývali projektováním automobilů, tedy jednoho krásného dne s překvapením zjistili, že konstrukce samohybného kočáru je chráněna patentem již mnoho let, přestože žadatel patentu pouze popsal nápad a neučinil nic ve směru jeho praktické realizace» (H. Ford – Můj život, mé úspěchy, hl. 3, Přistupujeme k reálné práci).

Henry Ford soudní proces vyhrál, a proto se mohla automobilová firma Ford Motors zapsat do historie. Od těch dob se však „ochrana“ „autorských práv a práv s nimi souvisejících“ samozřejmě posunula ještě dál. Podíváme se na rozhovor, který poskytnul webu Pravda.ru dne **27.06.2002** obsahový redaktor časopisu Mir Internet a jeden ze zakladatelů veřejné iniciativy iFREE[2] Alexandr Sergejev:

«**Alexandr Sergejev:** V našem Manifestu iFREE se uvádí: Pod záminkou ochrany autorských práv je

šíření informací ve všech podobách uměle omezováno téměř nepřekonatelnými finančními nebo právními bariérami. Výsledkem je, že sama tvůrčí činnost je mimo korporativní rámce, které by jí poskytovaly právní a finanční podporu, odsouzena být buď nezákonnou, nebo okrajovou.

(...)

Ted' o hrozbě pro kulturu. Autorské právo upevňuje principiální rozdělení všech lidí na autory a spotřebitele kultury. Ale takové rozdělení je v rozporu se současnými tendencemi v rozvoji umění a vědy[3]. Samozřejmě že tradiční formy čistě autorské tvorby jsou zachovávány, ale na jejich pozadí stále více vzrůstá význam zcela jiné, neautorské kultury. Jedná se o fan kluby, happeningy, společné muzicírování, veřejné diskuse, telekonference, síťové projekty s neurčitou a proměnlivou sestavou účastníků[4].

Neautorská kultura existovala vždy, například v podobě folklóru. Její hlavní odlišností od autorské kultury je neexistence pevně daného dělení na spotřebitele a autory. Existují v ní spíše účastníci a lídři. Se vznikem knihtisku, zvukového záznamu, rádia a televize byla neautorská kultura odsunuta do pozadí, neboť pouze profesionální autoři a redaktori mohli řádným způsobem organizovat drahý tiskový prostor a neméně drahý vysílací čas.

Internet odkrývá pro rozvoj neautorské kultury zcela nové možnosti. Ale za více než 500 let, které uplynuly od dob Gutenberga a obzvláště ve 20. století, jsme téměř na její existenci zapomněli. Současná právní úprava v oblasti autorského práva ohromně autorskou kulturu před tou neautorskou upřednostňuje. Jedná se o efektivní metodu přisvojování si kulturních hodnot[5] a omezování přístupu k nim široké veřejnosti.

Ale budoucnost spočívá právě v neautorské kultuře. A nemyslete si, že neautorská kultura bude zcela určitě nějakým okrajovým jevem. Profesionální autorství vzniklo pouze jako odpověď na činnost knižních vydavatelů. Dominantní forma vzájemné součinnosti s kulturou se mění. Po epoše vysílání se opět navracíme ke vzájemné komunikaci, a to se musí zákonitě projevit i v právních normách upravujících činnost v oblasti kultury a v první řadě v autorském právu – hlavní překážce stojící na cestě neautorské kultury.

Otázka: Na postsovětském prostoru ještě autorské právo nemělo takovou možnost plně se uplatnit. Ale v Rusku to vypadá, že už je to hotová věc, zdá se, že analogem Digital Millennium Copyright Act 1998 (DMCA) jsou pozměňovací návrhy k zákonu Ruské federace O autorském právu a právech s ním souvisejících. Návrh zákona o změnách obsahuje i odpovědnost za obcházení technických prostředků ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících a zákaz výroby a šíření zařízení využívaných k obcházení nebo ulehčujících obcházení prostředků ochrany... A ještě mnoho dalšího. A budou-li tyto pozměňovací návrhy přijaty[6]?

A Sergejev: Jestliže tyto pozměňovací návrhy budou přijaty, bude naše právní úprava ještě horší než v Americe, která se v oblasti svobody šíření informací již blíží k úrovni charakteristické pro totalitární státy (část citace jsme zvýraznili). Mimochodem v USA je již projednáván další návrh zákona na zákaz výroby a prodeje aparatury a programového vybavení, které nebudou vybaveny zabudovanými prostředky autorskoprávní kontroly informací[7].

Rozmanitost druhů informační činnosti a informačních vztahů je nekonečná. Kterákoliv z těchto činností může být pro někoho nevýhodná, a má-li příslušná lobby dostatek sil, tak tuto činnost zakáže a **lobby svobody je často slabší. Svoboda se vytrácí pomalu, v téměř neviditelných dávkách. Každý z takovýchto kroků se sám o sobě nezdá být podstatným, ale vždyť kapka za kapkou i kámen vyhloubí.**

Nedávno se objevila zpráva, že některé společnosti se prostřednictvím soudu pokoušejí zakázat rozmísťování odkazů, které nevedou na první strany jejich webů, neboť si tak prý může návštěvník daného zdroje vytvořit jiný dojem, než jaký jeho tvůrce plánoval. Dokonce ani v sovětských dobách[8] nikoho ani nenapadlo, aby zakázal odkazovat se na určité stránky knih. Jenže někomu tato praxe najednou prostě nevyhovuje.

V podstatě je to tak, že čím více je zákazů, tím více se z toho dá vytřískat peněz. Schéma je to velice jednoduché a známé ještě z dob inkvizice – zavedeme nový veřejný zákaz – morální, právní, politický – a potom začneme prodávat odpustky...»

A přestože tento problém společnost odhalila, rozebírá A. Sergejev pouze prodej „odpustků“ za účelem bezpracného výdělku. Ale to hlavní zůstalo mimo pozornost a nebylo jasně vyjádřeno, tj. v zájmu pohlavářů biblického projektu zotročení všech (respektive globálního prediktora) bylo mlčky opominuto:

Formuje se a sílu nabírá jeden z druhů mafiánské nadvlády nad společností, která není uplatňována surovým diktátem ale zprostředkovaně - na základě řízeného šíření informací výhodných pro pohlaváry biblického projektu a pronásledování těch, kteří šíří nepohodlné informace pod záminkou, že porušili autorská práva. Průběžným výsledkem je pak skutečnost, že pod uzákoněnou nadvládou mezinárodní mafie lichvářů, obchodníků skupujících © copyrighty, se do značné míry ocitá směřování rozvoje kultury jako celku a vědy i techniky jmenovitě.

Zaměňujete tak otázku dostupnosti všech kulturních výtvarných děl všem lidem otázkou údajné ochrany zájmů tvůrců nových věcí před parazitismem na jejich tvorbě, se biblické „světové zákulisí“ pokouší realizovat své otrokářské ambice novými prostředky.

Ruské představy o autorských právech naopak spočívají v tom, že **autorské právo je právem člověka, který byl Bohem něčím obdařen, zase na oplátku obdařit ostatní lidi plody své tvorby v rámci toho, jak sám upřímně chápe Boží Záměr.** Tyto představy nejsou slučitelné s ničemností západní koncepce „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících a s právní úpravou, která je jejich odrazem.

Ignorujte právní úpravu o „autorských“ právech a právech s nimi souvisejících kvůli veřejnému blahu a Bůh Vám přitom buď nápomocen.

Ani v té nejhorší noční můře-přeludu by nás snad nemohlo napadnout, že by se Ježíš jako kverulant někde u soudu domáhal svého © copyrightu na Evangelium. Již samotný vznik institutu © copyright na Západě však je vyjádřením skutečnosti, že Západ žije pod nadvládou Nového zákona, mafiánsky zprivatizovaného a překrouceného tak, jako byl předtím mafiánsky zprivatizován a překroucen Starý zákon poslaný nám Shora prostřednictvím Mojžíše.

[1] Ford Motors (Ford Motor Company)

[2] Zkratka: Information Free – informace, osvobodit.

[3] Je v rozporu se samotnou lidskou podstatou, a proto se jedná o jednu z tváří satanismu.

[4] Ale síťové projekty na internetu, to je pouze začátek: na základě stejných principů mohou být postaveny vědecké, projekčně-konstrukční, politické a jiné projekty. Odráží se v nich činnost na

základě virtuálních struktur, což bylo rozebíráno dříve v hlavním textu této knihy.

[5] Těmi, kteří jsou sami o sobě z tvůrčího hlediska neplodní a na vytváření žádných produktů z umělecké, vědecké, projekčně-konstrukční ani jiné tvůrčí činnosti se nepodílejí.

[6] Činnost Státní dumy RF zaměřená na podřízení Ruska západní koncepci „autorských“ práv a práv s nimi souvisejících, je ještě jedním protilidovým aktem v její činnosti a vyjádřením amorální myšlenkové prázdnoty jedněch dumských činitelů a idiotismu těch druhých.

[7] Je to jen další z kroků v budování systému skupování informací na základě lichvářství a korporativně-mafiánské kontroly jejich šíření.

[8] Ve skutečnosti byla v sovětských dobách právní úprava z oblasti autorských práv a práv s nimi souvisejících zaměřena na to, aby výtěžky kultury byly co nejsnadněji přístupné lidem, aby se s nimi mohli seznamovat. Že přitom byrokracie obzvláště v poststalinských dobách potlačovala tvůrčí činnosti a tvůrce, již nemá vztah k právní úpravě jako takové, ale k praxi jejího uplatňování.